

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 143/2020
29.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефанови и Татјане Миљуш, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., као правног следбеника брисаног привредног друштва „Атлантис“ д.о.о. Ниш, ул. Мије Петровића бр.4а/3, чији је пуномоћник Петар Јовић, адвокат у ..., против тужених: ББ из ..., ул. ... бр. ...; ВВ из ..., ул.; ГГ из ..., ул. ... бр. ... и ДД из ..., ул. ... бр. ..., ради дуга, вредност предмета спора 36.311,00 динара, решавајући сукоб стварне надлежности између Основног суда у Врању и Привредног суда у Лесковцу, у седници већа одржаној дана 29.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом спору стварно је **НАДЛЕЖАН** Основни суд у Врању.

Образложење

Основни суд у Врању се решењем П 1992/2015 од 18.07.2019. године огласио стварно ненадлежним и одредио да се по правноснажности решења списи предмета уступе Привредном суду у Лесковцу као стварно и месно надлежном суду.

Привредни суд у Лесковцу није прихватио стварну надлежност, па је списе предмета заведене код тог суда под бројем П 48/20 доставио Врховном касационом суду да реши настали негативни сукоб надлежности.

Решавајући тако настали сукоб стварне надлежности на основу овлашћења из члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/2004, 111/2009, 36/2011, 53/2013 – одлука УС, у даљем тексту - ЗПП) по коме се води парнични поступак у складу са одредбом члана 506. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – УС, 74/2013 УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), и члана 30. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је одлучио да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Основни суд у Врању.

Поступак је покренут подношењем тужбе Основном суду у Врању дана 15.03.2010. године од стране правног претходника тужиоца, привредног друштва „Атлантис“ д.о.о. Ниш. У току поступка по тој тужби отпочет је поступак ликвидације привредног друштва означеног привредног друштва, због чега се Основни суд у Врању и огласио стварно ненадлежним решењем П 1999/15 од 18.07.2019. године, те по правноснажности тог решења списе предмета уступио Привредном суду у Лесковцу као стварно надлежном. Привредни суд у Лесковцу је решењем П 706/2019 од

24.10.2019. године прекинуо поступак из разлога брисања правног претходника тужиоца из регистра привредних субјеката дана 28.08.2019.године, а затим је решењем Привредног суда у Лесковцу П 706/2019 од 26.12.2019. године поступак настављен у односу на сада тужиоца АА из Након тога је Привредни суд у Лесковцу уз допис П 48/2020 од 06.03.2020. доставио списе предмета Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности у односу на Основни суд у Врању.

Надлежност привредних судова прописана је чланом 25. Закона о уређењу судова. Одредбом става 1. тачка 4. члана 25. Закона о уређењу судова привредни суд суди у споровима поводом судске и добровољне ликвидације, док ће сагласно ставу 1. тач. 3. таква надлежност постојати и у споровима поводом примене Закона о привредним друштвима. Применом члана 22. ст. 2. Закона о уређењу судова, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

У конкретном случају, ради се о спору између тужиоца и тужених који су сви физичка лица и то ради остваривања новчаног одштетног захтева који спор није настао у вези са поступком ликвидације правног претходника тужиоца, нити се тужбом оспорава одлука о његовој ликвидацији, нити истичу неправилности у вези са поступком ликвидације. Наиме, реч је грађанскоправном спору где су тужилац и тужени физичка лица, па то што је поступак започет по тужби правног претходника тужиоца над којим је проведен поступак ликвидације нема правног значаја за промену надлежности Основног суда у Врању и заснивање надлежности Привредног суда у Лесковцу, будући да спор није настао у вези са поступком ликвидације, већ је предмет тужбеног захтева дуг на име накнаде материјалне штете. За одлучивање по оваквом захтеву је применом члана 22. ст. 2. Закона о уређењу судова надлежан да суди основни суд у првом степену, што значи да је за суђење у конкретном случају стварно и месно надлежан Основни суд у Врању.

Са изложеног, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић